

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820234088800/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

... De hvide Vejsten fløj forbi den raslende Vogn, hvor ingen talte. Halvmil fulgte Halvmil, mens Hestene travede.

Ida så intet, hørte ikke. Alt hendes Liv syntes samlet i de sammenknyttede Hænder.

Kun én Tanke havde hun, der pressedes frem i Ord uden Lyd, som vilde hun bortvælte en Skyld:

— Jeg havde sagt, jeg vilde ikke rejse ...

Hun førte de sammenfoldede Hænder op og ned:

— Nu faar jeg hende ikke at se ...

— Men, Ida.

— Nej, nu faar jeg hende ikke at se ...

... Saa var de der.

Hestene vilde ikke staa, to Hunde fo'r imod dem.

Ida så kun Sofies ophovnede Ansigt, som hun kom ned ad Trappen.

— Doktoren er her, sagde Sofie hviskende.

Ida støttede sig til Gelænderet:

— Hun var altsaa ikke død.

— Jeg henter Fru Jørgensen, sagde Frøken Rosenfeld.

Ida nikkede uden at have hørt og hun aabnede Stuens Dør; der var mørkt og hun blev staaende; inde i Sovekammeret hørte hun Doktorens Trin.

— Det kom paa Klokken tolv, hviskede Sofie.

Men Ida blot stønnede.

— Og saa telegraferede vi, hviskede Sofie igen.

Ida så som et Par Skygger Frøken Sørensen, der kom med to Sølvstager, og Jomfru Thøgersen, der bragte en Dug.

— Aa, sagde Sofie, der begyndte at ryste: det er til det sidste Maaltid. Og hun satte sig paa en Stol.

— Vi venter Pastoren, hviskede Frøken Sørensen, og de to blev ved at liste omkring — med saa mange Ting.

Ida hørte kun efter Doktorens Trin.

Saa lød Moderens Aandedrag tungt, som hun kendte det ... som hun kendte det ... Og paa én Gang be-